

Sygn. akt VI U 269/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2015 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy zastępujący Agnieszka Wojtyła

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy A. T.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem A. T.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku, Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 269/15

UZASADNIENIE

A. T. w dniu 9 czerwca 2015 roku przesłał odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku, Nr (...), utrzymującego w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. w przedmiocie ustalenia lekkiego stopnia niepełnosprawności. A. T. podniósł, że jego schorzenie kwalifikuje go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności (k. 1, k. 23).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 czerwca 2015 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że w toku postępowania Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył zainteresowanego do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Po wniesieniu odwołania, na podstawie dokumentacji medycznej i badania lekarskiego, skład orzekający podtrzymał kwalifikację poprzedniego organu o zaliczeniu odwołującego do lekkiego stopnia niepełnosprawności (k. 9).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. orzeczeniem z dnia (...)roku, Nr (...), utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. w przedmiocie zaliczenia A. T. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Z decyzją organu uprawnionego do orzekania o stopniu niepełnosprawności z dnia (...)roku nie zgodził się A. T., podnosząc iż stan jego zdrowia uzasadnia zaliczenie go do grona osób posiadających umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Celem zweryfikowania zasadności orzeczenia i twierdzeń odwołującego, postanowieniem z dnia 2 lipca 2015 roku Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego specjalisty ortopedy w celu ustalenia, czy odwołujący jest osobą niepełnosprawną, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się (k. 10).

Zgodnie z opinią biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii lekarza R. K., odwołujący jest po przebytych urazie skręcenia stawu skokowego prawego bez istotnej dysfunkcji oraz posiada zgięciowy przykurcz palca V ręki lewej bez dysfunkcji chwytnej ręki, dyskopatię zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego bez dysfunkcji czynnościowej i chorobę zwyrodnieniową prawego stawu kolanowego z niewielkim przykurczem zgięciowym bez istotnej dysfunkcji chodu. Biegły stwierdził u wnioskodawcy lekki stopień niepełnosprawności (k. 16-17).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym o wskazaną powyżej dokumentację znajdującą się w aktach sprawy i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. oraz w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii lekarza R. K., której ustalenia faktyczne Sąd przyjął za własne.

Odwołujący zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego, powołując się na swój stan zdrowia (k. 14). W ocenie Sądu zastrzeżenia te nie były uzasadnione i brak było podstaw do zasięgnięcia opinii kolejnego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem. W przedmiotowej sprawie przekonanie odwołującego o słuszności swoich racji wynika jedynie z subiektywnego przekonania, nie popartego żadnymi dowodami. Dodatkowo, złożone dopiero na rozprawie zaświadczenie lekarskie potwierdza - co do schorzeń - zasadność opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii lekarza R. K.. Sąd uznał, iż opinii złożonej w przedmiotowej sprawie przez biegłego sądowego nie można niczego zarzucić, dlatego ocenając ją jako prawidłową i wiarygodną, Sąd na jej podstawie dokonał ustaleń faktycznych.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stanowi, że ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

1)znaczny;

2)umiarkowany;

3)lekki.

Zgodnie z art. 4 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na rzetelnej i przekonywującej opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii lekarza R. K..

W ocenie Sądu opinia jest wiarygodna, jasna i rzeczowa. Została sporządzona przez specjalistę z zakresu schorzeń rozpoznanych u odwołującego, po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo po przeprowadzeniu badania lekarskiego odwołującego. Biegły przekonywująco i szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko zawarte w opinii. Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią opinii. Opinię Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w niej ustalenia za własne.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym przede wszystkim na podstawie opinii biegłego lekarza sądowego, w ocenie Sądu należy stwierdzić zasadność wydanego orzeczenia o zaliczeniu odwołującego do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Z uwagi na powyższe, odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc w zw. z art. 3 oraz 4 ww. ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

ZARZĄDZENIE

(...)